

20:00

Új üzenet

Címzett: |

Írj SpiRációk

Dittrich Panka
Ötvös Németh Edit

q w e r t z u i o p

a s d f g h j k l

⬆ y x c v b n m ✖

123

Szóköz

@

.

Return

Dittrich Panka és Ötvös Németh Edit

Írj SpiRáció

Dittrich Panka és Ötvös Németh Edit

ÍrjSpiRáció

EBOOK 2024

ISBN 978-615-80802-6-2

Magán kiadás

Borító: Ötvös Virág Csillag

Győr, 2024

Bevezető:

Amikor írásra adja a fejét az ember, akkor a benne rejtő történetek és érzések életre kelnek. Kiírjuk magunkból azt, ami kikíváncozik, akár versben, akár prózában, lehet röviden és hosszan.

Ebben a kötetben Edit és Panka egy megadott feladatra írtunk, azaz inspirációt kaptunk, melyre jött az ihlet. A kitétel az volt, hogy amit írunk, ne legyen száz szónál több. Az, hogy mi volt a téma, most azt az olvasóra bízunk, címet ezért nem adtunk, csak számmal jelöltünk, hogy a két alkotás így kapcsolódik egymáshoz.

Kellemes időtöltést kívánunk: Panka és Edit

Az óvodából kisunokámmal bandukolunk hazafelé. Csacsogunk, egyszer csak megállít.

– Ennek a virágnak mi a neve? – mutat rá egy kerítésen kikandikálóra.

– Őszirózsa.

– Téphetek egyet neked?

– Nem. Nem szabad másnak a kertjéből.

A virág helyett mutatom neki a gesztenyefákon roskadozó kövér gubókat és a sárguló leveleket, hogy azok nemsokára földre hullanak. Abból majd gyűjthetünk annyit, amennyit szeretnénk. Végre hazaérünk, nyitom a kaput.

– Virágot a virágnak!- ijeszt meg egy rekedt férfihang, és érzem a vállamon az ujja hegyének erőteljes koppantását.

Megfordulok, és olyan közel tolakodik hozzám, hogy zavaromban arra sem emlékszem, hogy kerül egy szál őszirózsa a kezembe. Gyorsan megköszönöm, és szélsebesen behúzom a kaput a férfit kizárva.

– Ő ki volt?- érdeklődik kisunokám.

– Nem tudom, kicsim!

A virágot behajítom a szemetesbe.

– Mama, miért nem raktad a vázába? Értsd meg, az csak egy virág!

Nem kedvelem a vágott virágot. Az elmúlásra emlékeztet. Így ősz kezdetén még inkább. A minap már alkonyodott, pedig alig múlt este hat óra. A vasútállomásra igyekeztem vendégem elé. Nem akartam megvárakoztatni. Milyen dolog az?!

Az utolsó útkereszteződéshez érve lassítottam, mert egy homályosan foltot vettem észre. Ahogy közelebb araszoltam, kikörvonalazódott az emberi figura. Szokatlan mozgással, aprókat ugrándozva, a járókeretére támaszkodva, szinte átfickándozott előttem, igaz, mint valami sérült veréb. Gondozatlan, ősz haja szürke gomolyfelhőként lebegett az arca körül, teste olyan vékony volt, hogy szinte hallani lehetett a csontjai zörrenését.

A viseltes ing és nadrág második bőrként tapadt aszott testére. Csak az egyik lábfejen hordott cipőt, a másik mezítelen villogott.

Valaha ő is egy színes virág lehetett. Talán valakinek a féltve őrzött tulipánja.

Kilépek a gangra. Lenézek az udvarra, jobbról-balra, balról-jobbra. Nincs senki. Tiszta a levegő. Megnyugszom. Bár nem lehetek biztos a dolgomban. Egy emelet bizonytalanság, hogy nem kerül az az állat ismét utamba. Óvatosan lépkedem lefelé. Hallom a hangját. Visszafordulok. Várok.

Csend. Újra nekirugaszkodom. Megint hallom. Beleremegek. Visszafordulok. Csend. A szívem majd kiloccsan, itt pusztulok meg. A bűdös életbe, hogy sosem lesz nyugtom! Ordítok. Segítsen valaki!

Nem hallják, dehogy nem hallják, hiszen tudják, nap, mint nap azzal küzdök, hogy ne találkozzak azzal a behemót állattal.

Citerázik a lábam. Zakatol az agyam. Kiabálok. Jöjjön már valaki! Erre a lenti szomszéd felszól. Jöjjen nyugodtan, nincs itt. Igaza volt, sehol senki.

Másnap megint ugyanez, le pár lépcsőfok, és hallom azt az átkozott állatot! Megint fel, le, láb és szívdobogás. Mire rájövök, az ezeréves lépcső nyikorog, mindig ugyanott a talpam alatt.

Igaz, ettől még lent kolbászolhat a felső szomszéd kutyája gazdátlanul... Jó lenne egy gázspray?

Mikor megláttam ezt a képet, arra gondoltam, hogy mennyi mindent láthatott ez a lépcsőház. Biztosan úri népek éldegéltek a falak között. Elegáns asszonyok, akik sofőrrel jártak vásárolni, költötték férjeik pénzét. Legfőbb gondjuk az volt, mit adjanak ki a cselédnek másnap ebéd címszó alatt.

Milyen toalettet varrassanak a legközelebbi fogadásra, milyen hajköltéménnyel vonuljanak színházba. A gyerekeket dada nevelte, magántanár okította őket. A cicomás asszonyok kacagva szaladtak le a lépcsősorton, hosszú ruhájukat két ujjal felcsippentve, nehogy orra bukjanak. Láthattak tragédiát is ezek a falak, síró férfiakat, akik vánszorogva haladtak fölfelé, minden egyes lépcsőfokon megpihenve, időt nyerve. Ugyanis csődöt kellett jelenteniük a kialakult válság miatt. Hangtalanul ordítottak, arcuk kétségbeesésig eltorzulva, ajkuk lebiggyedve. A rettenetes helyzetet csak tetézte, ami következett, miután bevallották a feleségüknek a megváltozhatatlant.

Ott álltam a mindenség hegyénél. Ha megmászom, akkor végre megtudhatom, mi a boldogság. Neki gyürkőztem, ám hiába haladtam, nemhogy előre, hanem még mélyebbre jutottam. Míg végül a lábaim nem engedelmeskedtek, és a tudati létem is belefolyt egy különös áradatba. Olyan színeket és fényeket láttam, amit sosem. Viszont ezek a fények mindig visszafordultak, bele a mindenség hegyének sötét lebenyébe. Közben beleveszttem a térbe és az időbe is. Magába szippantott a fény, ami tört előre, ám velem is mindig visszafordult, így én voltam a szín és azokban a fény, és én voltam azzal együtt a sötétség is. Míg végül kivetett magából a mindenség hegyének káprázatos gyomra. Ott álltam ismét a lábánál.

Ebben a pillanatban felébredtem. A Nap sugarai apró kis szikrákban törtek át a kórház sötétítő függönyén... Hozzám közeledtek.

Elúszott a vágy, az élni akarás így ősz táján, mindig ezt érzem. Megérint az elmúlás. Nyikorgó ízületekkel indítom a reggelt. Gyógyszerek és frinc-francos készítmények nem segítenek. Alamuszi fájdalom kúszik velem délelőttig.

Ebéd után megpihen. Északi fényt látok, villódzó zöldet, lilát csak elvétve. Tükörbe nézek, macskaszemem homályos folt. Zene szól, vagy álmodom. Tisza vizű tengerekről, hósipkás hegyekről. De leginkább nyugalomról, ami körülölel, akár az anyaméh. Visszavágyom öblös sötétjébe. Ráncos éjszakákon muzsikaszót hallok, selymes réten angyalok táncolnak, köztük anyám a legszebb. Haja folyondár, babérlevelek gyűrődnek talpa alatt, nincs a kezében nádpálca, amivel ütni szokott. Arca báj és jószág, nyoma sincs rajta eltorzult gyűlöletnek. Kezét nem béklyózza a boldogtalanság láncja. Szabad, akár a fény.

2015.09.01. Utálom a hétfőt! Mindig tele a szemetes büdös csirkecsonttal! A fene a belüket, a földre is jutott! A szőnyegen megint ugyanott gémkapocs. Azt hiszik, nem tudom, ezzel tesztelik, hogy porszívóztam-e. Még jó, hogy a porcicák a szőnyegen nem látszanak, tehát ha nincs morzsa, nincs porszívózás. Csak hetente egyszer. Minimálbérért ki az, aki túlhajtana magát? Viszont a klotyót ki kell kefélni, hogy ne maradjak szarban. Tegnap a főnök gyűlést tartott nekik, hogy a budit mindenkinek illik tisztán otthagynia. Lujza felhívott, hogy készüljek fel a legrosszabbra, hogy mertem őket bemártani a szaros klotyót illetően. Ezután már nem csak a szőnyegen, hanem a sarkokban is találtam gémkapcsot. Az étkezdében is láttam az ellenem való felháborodásuk jeleit. A reggeli kávéscsészék ott poshadtak a mosogatóban. Sebj, elmosogattam. No, erre mondom: Isten nem ver bottal. Amúgy a főnöknek sosem panaszkodtam. Nem tudom, ki volt. Hát szar ügy, annyi biztos. A többi meg képlékeny.

Hajnali fél hatkor hörpölöm az elsőt. Édesítővel, amitől lehet meghalok, de nem cukorbetegségben. Apró falatokat rágok hozzá, magam sütötte kenyérből.

A második a munkahelyen következik be, fél tizenegykor, a vírus előtt tizenegy órakor volt a kávészünet, de valahogy előbbre kúszott ez az idő, mindig pár perccel, aztán itt beállt, mint Laci két rumos kólától a sarki ivóban.

A kávézás olyan szertartás, amit jó, hogy kitaláltak a perui indiánok, igazán hálásak lehetünk nekik érte. Ez a kis pihenő néha olyan erővel bír, hogy a falnak megyek attól a rengeteg információtól, ami kipattan a kollégák agyából ilyenkor. Néha egymást túllicitálva ontják magukból a hülyeséget. Előfordul, komolyan is veszik.

A harmadik a délutáni latte formátumú kényeztető ölelés, az otthoni fotelban, lábam felpolcolva tekintetem a távolban csüng egy fehér vitorlán.

Furcsa jelenség történt a világ élehetetlennek hitt felületén. A Föld nevű bolygó felszínén olyan tárgy-darabok bukkantak elő, melynek valódi létezésére a kutatók keresik a választ. Egyes főbolygológusok nézőpontja szerint egymáshoz hasonlóak, de mégis teljesen különbözők ezek a tárgyak, mert bár külön-külön domborodnak ki a halottnak hitt kéregből, de mégiscsak egy egészet alkothatnak. A legnagyobb kihívást a tárgyakban lelt emberi formák adják. Melyek magukból kivetkőzve, azaz derékba-tört pózban, egy kör-formátumú szerkezetet markolnak. Ez azért szenzáció, mert az eddigi bolygológusi feltárások ilyen formátumban még emberi lényre nem bukkantak.

Az eddigi kutatási eredmények arra engednek következtetni, hogy a több ezer évvel ezelőtti emberi nemzedék egybe konzerválódott a szerves és szervetlen anyagokkal, meg lehet épp ez vezetett a teljes pusztuláshoz.

Mindenesetre ezek a jelenségek senkiben ne okozzanak pánikhangulatot! Egy biztos, addig míg minden körülmények között képesek leszünk megőrizni a hidegvérünket, és egyenesen állunk, addig a halhatatlanság örökké velünk marad!

Bandi bácsinak volt egy bézs színű bogara. Falusi gyerek lévén soha nem láttam még ilyen csodát. Amikor berregtetve megállt a Nyanya házánál, aki a testvére volt, nekem pedig a mostohaöreganyám. Nyanya gonosz asszonyként élt, szerintem Bandi bácsi jó emberként. Így nem furcsállottam, hogy neki jutott a bogáráutó, Nyanya pedig csak egy rozsdás biciklivel rendelkezett.

Egyszer Bandi bácsi elveszítette a fiát. Ketten utaztak a bogárral, megálltak tankolni, közben Kisbandi gyorsan elszaladt mosdóba. Bandi bácsi teletöltötte a bogár gyomrát üzemanyaggal, és jól végezve dolgát, elindult.

Pár kilométerrel később vette észre, hogy Kisbandi nem ül az autóban. Gyorsan visszafordult, és sikerült megtalálnia a fiát.

A Nyanya ha tudott volna autót vezetni, és elhagyta volna a fiát, biztos nem fordult volna vissza. Csakhogy övé legyen az összes lekváros fánk.

Minden szót úgy kell kihúzni belőle. Mégis, ez a szótlanság a pisze orrával és a halvány szeplős arcával egyre intenzívebb vágyakat keltett benne. Kéz a kézben sétáltak. Nem, még nem csókolhatja meg, majd az állomáson, mikor elbúcsúzik tőle. Közben az eső csepeeregni kezdett. Bementek a restibe. A bejáratnál a fiú megtorpant. Itt vannak a haverjai. Erre nem számított. Amikor meglátták, hangos kurjongatással invitálták őket a baráti asztalhoz. Bemutatta nekik a párját. A négy haver mindenféle kérdésekkel bombázta a lányt, de a tömondatos válaszokból ők sem tudták kirakni a mozaikot. Koleszos a csaj, nincs face és insta elérhetősége sem. A mai világban hogy lehet ez? Hitetlenkedtek. Gúnyolódtak alkohol gőzösen. Mennünk kell, indul a vonat, és elköszöntek.

A peronon most először megcsókolta a lányt, és a fülébe súgta: Ne törődj velük, én így is szeretlek! A vonat elrobogott a lánnyal. A fiú pedig nagy ívben elkerülte a restit.

A beilleszkedés kutya egy dolog.

Béla tudna erről mesélni, ha valaki megkérdezné, de nem kérdezi meg senki. Akik közé tartozni szeretne, az sem igazából valós. Muszájból pedig, megette a fene.

Béla fiatal fiú, önértékelési problémákkal küzd. A kollégák masszív alkoholisták, saját képzelt világukban élnek, a szakmai kihívásokra habos sörrel koccintanak, és elküldik Bélát forróbb vidékre. Előfordul, hogy hidegebbre, és akkor ő lesz a "Jégmezők lovagja".

Béla metakommunikációja százhusz lóerővel adja tudomására mindenkinek, hogy: Üssetek nyugodtan, hisz panír nélkül vagyok.

A kettő cefrepalánta ezt kiválóan veszi, kissé elavult antennáival, és kellően vissza is élnek vele. Béla jár a boltba, ha kifogy a sör, Béla üti a vasat, amíg még meleg, de a gesztenyét soha nem engedik neki kikaparni, amit a sarokban lévő vaskályha platniján sütnék telente.

A recepciósök birtokba vették az új helyiséget. Ahogy leültek, megcsapta az orrukat a bűdös. "Valaki csukja be a budit! Nincs is nyitva!" Rádöbbsentek, a wc szellőztetője nem utcafrontra, hanem a belső térbe lett kivezetve. Jelentették a felettesnek a szagokat, aki széttárta a karját, műemlékházban más megoldás nincs! Kaptak illatosítósprayt. Nem használt. A bűz ugyanúgy garázdálkodott. A problémát megszellőztette a felettes a felettesének, az pedig megszellőztette az ő felettesének, tudva, hogy az illatmarketinggel is biznisszel. Másnapra a szerkentyű a helyiség sarkában pulzálta az illatanyagokat. Viszont olyan hangosan pumpált, beleordított a terem meghitt susmorgásába. Majd kezdetét vette a tüsszentések és a szemek könnyezése is allergiás tünetekkel. Hiába volt mindenfajta szellőztetés... Fél évig tartott a brutális szagkeringő.

A választások után arról zengtek a hírek, hogy több tucat illatosítógépet találtak egy illegális hulladéklerakatban. Úgy tudni, egy bukott képviselő helyezte oda.

A recepciósök kicsit fellélegeztek, már tudják a szellőztetésnél sokkal hatásosabb egy gyors keresztvizet.

- Anya, mik azok a színezett emberek?
  - Kicsim, vannak olyan emberek, akiknek nem fehér a bőrük, hanem fekete, mint a csokoládé, karamellszínű, vörösesbarna, akár nagyieknál a föld, vajszínű és még ezerféle árnyalata lehet.
  - Mitől függ, hogy milyen lesz valakinek a bőre?
  - Szerintem attól, hogy kik voltak a szülei, nagyszülei. Milyen vért örököltek.
  - Anya, a vérük is csokoládészínű a fekete embereknek?
  - Nem kicsim. Minden embernek vörös a vére. Esetleg kék, de ezt csak a királyi származásúakra mondják. Igazából az ő vérük is meggypiros.
- Tudod, vannak emberek, akik különbnek érzik magukat a többiekénél.
- Szónoklatokkal elhitetik társaikkal, hogy vannak alacsonyabb rendű emberek, más értékrendet képviselnek a férfiak, mást a nők. Valaki félrelöki az időseket, mert szerinte a fiataloknak kell csak teret adni. Mások, igen vannak mások is. Őket is sokan bántják. Tudod, sokan gondolják a dolgokat olyannak, amit az ő gondolkodásuk diktál. Előfordul, hogy agresszióba torkollik az ő meggyőződésük. Pedig az nem old meg semmit.

Temetésen vagyok. Lehajtott fejjel és büntudattal. Kérdések ostromolják az agyam. Minden kérdés egy szívdöfés. Lassú, hosszú szűrés. Miért... Miért... Miért...? Válaszok nem érkeznek. Ha érkeznek, akkor meg nem tudok hinni.

Hinni, hogy így igaz. Kísérjük a koporsódat. Érzem a halál áporodott szelét. Pedig a fák rügyeznek a fejünk fölött, virágszirmok és bibék virulnak az út mentén, ilyenkor május elején. Mindez minek, ha abban koporsóban biztos, hogy te fekszel.

Fülemben a nevetésed, szemem előtt a mosolyod. Abban koporsóban biztos, hogy te fekszel? Emlékszel? Úgy nevettünk, hogy abba sem akartuk hagyni. És te egy sikollyal mégis abbahagytad. Egy utolsó sikollyal, ami csakis egyedül a tied volt, és nem hallhatta senki. Én sem, ő sem, mások sem. Mert te így akartad. Nélkülünk.

A Duna hullámaiba taszítottad tizenhat évnyi éltedet. Ez volt a te (vég)akaratod. Mégis, így negyven év múltán, ha rád gondolok, újra hallom a nevetésed, és újra látom a mosolyod. Ugye, nem haragszol! Remélem, tudod!

Nagy pelyhekben, sűrűn hull a hó.

Három lovag igyekszik a palota felé, nyomukban a fekete sereg. A királyi vár előtti sík terepen tündérek táncolnak, tüllruhájukon jégvirág a hímzés. Szőrmekabátos gyermekek szeretnék őket megérinteni, de ők függén siklanak ki az ujjaik közül.

A vár konyhájában nagy a sürgés- forgás, kappant sütnék, fürjeket töltenek, kenyeret dagasztanak, pitét rácsoznak, megannyi szolgáló szaladgál.

Esküvőre készül a birodalom apraja - nagyja. Olyan vigalomra, aminek a híre még a túlvilágra is eljut talán. A mennyek és poklok zengenek, a királyok lakodalma oda is elhallatszik.

Az anyakirálynő megjelenik, smaragdzöld szaténselyemből készült ruhája súlyosan követi mozgását. Előkelő a tartása. Vonul. Minden a helyén, kezdődik a ceremónia. Ekkor ront be a három vitéz. Kivont karddal, üvöltve száguldanak végig a termen. Nyomukban kifordult belek, fennakadt szemek és vérzivatar.

Belzebúb örül, az angyalok sírnak.

Feri nem jött el. Olyan tömegnyomor volt, azt hittem megfulladok. Mellkasomban dübörgött az egész terem. A lábamon tapostak, izzadt testek csapódtak egymáshoz egy ütemre lüktetve, beleszédülve a gitár húrjainak fenomenális hangzásába. A refrént kiabálva egymás boldogságtól megtorzult arcába. Olyan extázisban, mely az őrület határát súrolja. Ez a rockzene. Légy laza, mondták a többiek. Végre én is felengedtem, kiordítottam magamból Feri hiányát, pedig minden dal rólunk is szólt.

Itt mind egyg  váltunk, mert egyet szeretünk, egyet akarunk, más nem létezik, csak a rockzene, melyre együtt tombolunk, és együtt adjuk ki a g zt. Nehogy megfulladjunk a hazug h tk znapokt l, az állandó elvárásoktól, az alkoholista sz l  kt l, a pénzéhes világtól, a megalázó helyzetektől, b ntalmaz sokt l, mások szennyétől, a szívünk összes fájdalmától.  s ott  n is hittem, hogy szerethető vagyok, még akkor is, ha Feri most cserben hagyott, pedig tegnap adtam neki az  rtatlans gomat....

Reggel felkeltek.

Ettek.

Jól megrágva minden falatot, hogy addig se kelljen egymáshoz szólniuk. A kávé égette a szájuk, vagy a ráfagyott szótlanság dermesztette a csendet jégzilánk formájúvá, már senki sem tudta.

Nem volt különleges nap, olvadt hólében gyalogoltak az emberek, szigorúan a földre nézve. Egy vak koldus kitette a szívét a járdára, egy lekvárosüvegben pénzt gyűjtött, de vajmi keveset kapott. Csak a latyak cuppogott, a szeretet elbújni kényszerült.

Egy iskola elé szegeket dobtak, a tanárok kerékpárgumija sorra kipukkadt. Szürke lett az ég, a napsugárnak nyoma sem maradt. Hatalmas tankok gördültek a kihalt sorházak között. Üres ablakszemek bámultak a semmibe.

Rothadó tetemeket karvalykarmok téptek apró darabokra. Az éjszaka csillagtalan leple beborította a várost. Hajnalra végítéletet hirdetett az univerzum.

A professzor három éve ül börtönben, mert megtévesztő állításaival jóhiszeműség címén óriási vagyona tett szert. Mivel az általa jósolt világrengető vihar mégsem csapott le, elítélték őt álhírek terjesztésért, ami által az évek során felhalmozott törvénytelen vagyonát elkobozták, a túléléshez való speciális eszközök gyártását betiltották, cégeit elárverezték, a gépparkjai pedig a hulladék lerakókban végezték.

Az ítéletidő mégis bekövetkezett. A Föld teljes részére kiterjedő vihar szörnyű pusztítást végzett, romhalmazzá vált minden. A katasztrófában az emberiség csaknem kétharmada elpusztult.

Tíz nap után az ég elcsendesedett és kivilágosodott, a Nap pedig újból melegséget ontott. Az életben maradottak egymást öelve zokogtak. Napokkal később mindenhol a híres professzor szabadulását követelték. Hiszen egyedül csak ő tudhatja, hogy ilyen égháborúk esetén mi az, ami életet menthet.

Végül győzött az észérv.

- Professzor úr, ezennel ön szabad! Azonnali elnöki kegyelemben részesült.

- Inkább maradnék, holnap ismét vihar lesz!

Béla az ablaknál lapult, annál az egyetlen utcára nézőnél, ami a szomszéd felé nézett. Türelmesen várt, mert tudta, hogy Dezső mindjárt hazaérkezik. Már jó előre bekészítette a két gázpalackot, amit Ilinél vett a benzinkúton.

Dezsőék meglopták, Elvitték éjszaka az esővízgyűjtő hordóját, és a gereblyét, amivel az előtető volt feltámasztva. Szegény apja tette oda, amikor még élt. Anyjával együtt elmentek a túlvilágra, Emese a nővére szorgalmazza, hogy költözzön hozzájuk a szomszéd utcába. De, neki itt még dolga van. Dezsőt fogja kinyúvasztani, ha addig él is. Rájuk engedi a gázt.

A gyógyszereket, amiket Emese kikészített, szépen összegyűjtötte egy tejfölös dobozba. Mindig álmos lesz tőlük, dehogy fogja bevenni, amíg hadiállapot van. Azt mondta Emese, hogy cukorkák.

Béla egyre jobban fáradt. Érezte mindjárt eljön a pillanat. Beüzemeli a palackokat, és utána jöhetnek azok a cukorkák.

Barátnőmmel a belvárosban. Észrevettük, egy kapualjban állt, gitárral.

-Te, ez normális? Mezítláb van. Nemrég esett az eső! Még vizes az utcakö.

-Nekem bejön, amúgy sincs hideg!

-Te, olyan göncben van, mint a cirkuszi bohóc.

-Szerintem van stílusa! Egyedi!

-Ízlésficamra vall! Papagáj színek, bő gatya, bő ing, és az a kalap! Észbontó! Biztos flúgos!

-Tuti, hogy egyetemista! Fogadjunk? Két tábla csoki!

-Akkor kérdezd meg, ha mered!

Odamentem a sráchoz.

-Elárulod a foglalkozásod?

-Egyetemista, magyar történelem szakos.

A barátnőmnek nem tetszett a vesztett játszma. „Sietnünk kell!” Gyors léptekkel megiramodott. Én meg szomorkásan igyekeztem vele lépést tartani. Aztán a hátunk mögött felhangzott a nótá.

„Rebbenő szemmel ülök a fényben,
rózsafa ugrik át a sövényen, ...”

A barátnőm megállt, visszafordult.

-Radnóti! Imádom! Ezt meg kell hallgatnom!

-Na, ugye! Mondtam én, hogy egyedi a srác! Manapság ritkán hallani megzenésített verset az utcán! Holnap hozhatod a csokit!

Tudta, hogy el kell mennie. Tudta, akkor amikor belépett az orvosi szoba ajtaján. Otthon látta a beesett mellkast, a savós színű szempárt, az összevissza kalimpáló karvalyszerű ujjakat. Érezte, többet élt a földön, többet látott, mint más ember. Tudta, mégsem akarta elfogadni.

Éjszakánként imádkozott, pedig eddig mindig elkerülte a templomot, csak a kocsmába fordult be vasárnap délelőttönként. Fogalma sem volt, hogy mit csináljon. Eddig nem kellett főznie, mosnia. A fakanál szerencsétlenül állt a kezében, a gépet alig tudta beprogramozni. Mi különbség van a tisztítási folyamatok között, nem értette minek ennyi gomb, ha a végeredmény ugyanaz.

Az orvos leültette, óvatosan mesélni kezdett a betegségről, az esetleges rá váró nehézségekről. Gyógyszeres kezelést javasolt és azt, hogy legyen többet az édesanyjával, mert pillanatok alatt változhat az állapota.

-Anyá, most hagyj békén! Úgy sem mondok semmit!

Vera becsapta maga után az ajtót. Az ágyra vetette magát. Hiába nem akarta, a könnyei záporoztak. Bekapcsolta a magnóját, a zenétől várva a benső hangjának csillapítását, ami lüktetett a fejében. Hiába üvöltött a zene, a lelkitusája nem akart enyhülni. Odaült az asztalhoz, elővette a füzetét, és írni kezdett. A megszólítást most is elhagyta.

„Te hülye barom! Beléd zúgtam, és te ezt kihasználtad! Nálad undorítóbb embert a világ nem okádott, hányingerem van tőled! Ha találkozunk, jól tőkön rúglak, mert ezt érdemled! Bunkó seggfej. ... .. Utállak! Utállak!” Ahogy leírta a végére kétszer ezt a szót, letette a tollat, lassult a pulzusa, a szipogása is alábbhagyott. Aztán eljutott a fülébe a rádióból harsogó melódia. Pár perc múlva kitépte a füzetből a teleírt lapot, és cafatokra tépte, a szemetesbe szórta. Kiment a konyhába.

-Anyá, már sokkal jobban vagyok! A zene még maradhat?

-Kicsit halkabban, jó lesz.

Bettina boldogan feküdt a pihe-puha ágyban. Mellette az ura szuszogott. Elnyújtózott, és visszagondolt a mai napra. Ekkor valami cincogás vagy vinnyogás hallatszott az ablak alól. Kavicsok surrogtak. Érces hangon valaki énekelni kezdett. Bús, édes dallam kúszott be és lecsordult a redőny résein. Apró tócsa keletkezett a mozaikparkettán. Bettina mozdulatlanra merevedett.

Valaki egy rózsaszálról hadovált, ami megsértette az ujját vagy a szívét. Bettina átnézett a fekhely másik oldalára. Megnyugodott. Óvatosan kimászott az ágyból. Puha macskaléptekkel odalopakodott az ablakhoz. Kinézett a redőny hasadékan, de csak négy felismerhetetlenül homályos alakot látott. Visszafeküdt.

Ma volt a polgári esküvője. Törvényesen asszonnyá avanszált. Ki az az elvetemült, aki szerenád ad neki? Vajon van egy titkos hódolója, aki csak a templom hirdetőtábláján látta a kiírt esküvői szertartás időpontját? Fogalma sem volt a mai polgári rendezvényről?

Kérdések tömkelege kergette egymást fürtös fejében, akár a gyapjas kisbárányok, amiket akkor szokott elképzelni, mikor nem jött álom a szemére.

Esőt zengtek, és se eső, se kánikula, minden happy. Tán ettől van, hogy ma morcos emberekkel nem találkoztam. Még a villamoson való lökdösődés is elkerült. A Nádor Teremben a kötetbemutató is kellemesen telt. Ki ne örülne, ha szerzőként bekerül egy szép, nívós kötetbe. Az elhangzott művek, a festő képei és a terem impozáns belsője fokozta bennünk a művészetek iránt érzett szenvedélyünket. Íróbarátnőm ugyanígy érzett. Mondom neki, mindezt fokozhatjuk. A Puskás Aréna Szoborparkjánál koncertek vannak. Időnk is enged egy órát... Naná, hogy csillogott a szeme, ennyi jót egy napra! Gyors útiterv: 1-es villamos 3. megálló, Puskás Aréna. 2-es Metro 1. megálló Keleti pu. ByeAlex négy dala végül belefért. A Halott Pénzre már nem jutott időnk. Az állomás felé vezető úton kezdett el szemerkélni az eső.

Ott dekkolunk a vonaton egy óra késéssel. Lestük, ahogy az esőcseppek vízfüggönyt zúdítanak a vonatablakra, és a tőlünk elvett perceinkre.

Orsit a hideg rázta minden nőgyógyászati szűrővizsgálat előtt. Ugyanis néhány éve egy ilyen beavatkozás alkalmával a hatalmas kezű, túlsúlyos orvos olyat mondott neki, amitől egész éjszaka egy szemernyi nem tudott aludni.

A dolog abból állt, hogy sürgős ultrahangos átnézést javasolt a belső női szerveire vonatkozóan, mert tapintáskor gyermekfej nagyságú duzzanatot vélt felfedezni a méhben. Orsolya nem volt sem élő, sem holt, amikor ezt meghallotta.

Másnap kora reggel már sorban állt az ambulancia várójában, illetve sorban ült, mert a takarítónő éppen akkor mosott fel.

Miután bejutott, és megtekintették a belsejéről készült képeket a monitoron, hitetlenkedve hallgatták meg az okot, amiért felkereste őket.

Ez már régen volt, de soha nem felejt el. A nevét hallotta, őt hívták. Mikor a vizsgálószékben feküdt, az ablak felé fordította a fejét, látta a lassan legördülő esőcseppeket.

- Ó, éppen tegnap tisztítottam le az összes ablakot! - mondta a főorvos, közben lehúzta a gumikesztyűt és a kék zsákkal bélelt szemetesbe dobta.

- Készen vagyunk, felöltözhetsz kisasszony! - folytatta derűsen, mert látta a nő csodálkozó arcán a hitetlenkedést.

Végigtáncolták a koleszbált. A fiú érzékeny magához ölelte, nyakát puhapihén csókolgatta. A lány elalélt, ilyen iránta érzett erotikus vágyat még nem élt meg. Hagyta a fiú minden közelítését. A szerelmes forróság végigfutott az egész testén, amikor tánc közben szorosan egybeért a combjuk. A szíve heves dobbanását a fülében hallotta. A fiú mentolos lehelete elkábította. Aztán a szünetben egy hosszú csók megpecsételte benne, hogy ebbe a fiúba bele tudna szeretni. Másnapra randit beszéltek meg délután két órára. Egész éjjel álmodozott, ahogy kéz a kézben moziba mennek, látta, ahogy az iskola sarkán ott vár rá, és ő odarohan hozzá, a fiú felkapja és pörgeti, pörgeti boldogan. Elérkezett az idő. Ám a fiú nem jött. Nem jött, mert bár a lány tetszett neki, szívesen járt volna vele, de a múltját nem kérte, egy államigondozott lányt nem akart szeretni...

- Szeretném tudni, hogy mik ezek a gombok!
- Neked nem kell azt tudni!
- De mi van, ha majd egyszer én vezetek, és fogalmam sem lesz, hogy indítom el. Számomra ez úrhajó.
- Neked ezt nem kell tudni! Úgysem vezetsz egyedül. Azt mondtad, hogy nem szeretsz esőben autózni, meg szürkületben nem látsz jól. Lehet, hogy te farkas vagy?! Úristen egy ordast vettem feleségül! Ezt nem hiszem el!
- Ne röhögtesz, inkább mondd meg, ez a gomb mit jelent!
- Katapult édesem, ki foglak lőni az úrbe, aztán bejelentem, hogy eltűntél. Nagyon sokára fogsz csak visszatérni onnan, addig felzabálom az összes dugicsokidat, amit a zöld díszpárna mögött rejtegetsz.
- Nem lehetsz ilyen szemét, Béla!
- A gumicukraidat is meg fogom enni!
- Bélaaaaaa! Nem főzök több lecsót! Elegem van belőled! Elegem van az összes nyavalyás hisztidből, a sakkfiguráidból, amiket szétdobálsz a lakásban.
- Figyelj, édes! Nézz már rám! Nem kell neked az én autóm gombjait megtanulnod. Húzd el a függönyt! Látod azt az óriási krémszínű masnit az udvaron? Kilátszik négy kerék és az a babarózsaszín kasztni, az mind a tiéd.

A kórház kartonozójában dolgozott. Egyik rendelőből a másikba vitte a kért leleteket. Érezte, hogy ő itt egy jelentéktelen ember a doktorok és asszisztensek között. A köszönéseken kívül másra nem méltatták. Átnéztek rajta.

Otthon hobbiból kövekre festegetett. Ezeket a családban elajándékozta. Volt köztük virágos, hajós, könyves, lepkés, kihez mi illett. A szobája polcain is szépen sorakoztak. A festett köveknek híre ment a városban. Felkérték, ajánlja fel kiállításra. Örömmel tett eleget. Meghívta a családot, a barátokat és néhány kollégát is a kartonozóból. A kiállításmegnyitóra felvette a legtrendibb kosztümjét, hozzá az újonnan vett cipellőt is. Nem ismerek rád! Hallotta az ünnepségen a többektől. Másnap a munkahelyen, még a főorvosok is mosolyogtak rá, és megkérdezték, hogyan érzi magát. Köszönte, jól. Otthon mesélte a férjének, hogy mennyivel kedvesebb volt mindenki.

Még egy arcpirítós bókot is kapott, de azt elhallgatta. Mire a férj: biztosan a tegnapi városi matinében láttak. Pedig én is alig ismertem rád!

A mai napot munkaalkalmassági vizsgálaton töltöttem. Na, nem az egészet, csupán három órát. A recepción gyorsan átjutottam, jött a labor.

Én, aki mindenkor is tudok pisilni, nem szeretem azt a pici poharat, amibe célozni kell. Nem is azzal van bajom, hanem utána kihozni a produktumot a mosdóból, szalvétával letakarva. Mindenki tudja, mi van benne, de diszkréten félrefordítják a fejüket. Már aki. Mert van, aki bámulja a poharamat. Ilyenkor erősebben szorítom, féltő, hogy összeroppan, és akkor szégyenszemre ott állok majd kezemről csurgó vizelettel. Borzasztó.

Vérvétel után, kaptam egy műanyag tasakot, benne a papírjaimmal és egy apró cédulát a rendelő számával, ami előtt várakoznom illik, mielőtt behívnak.

Egy lépcsősoron kellett felmászni az emeletre, mikor felértem és keresni kezdtem a pici cédulát a számmal, sehol sem találtam. Valószínű, elvesztettem útközben.

Újra legyalogoltam, ez annyi vérvesztés után megerőltető volt. A szám meglett, az alkalmasságit megkaptam a vizsgálat után.

Egy céges kisbusz visszaszállított a munkahelyre, ahol a főnök kiadta a napi feladatot kétszer. Itt soha nincs megállás, ha megpusztulunk, akkor sem.

Vasárnap volt, kimenő 4-6-ig. Ilyenkor róttuk az utcákat, és jól kidumáltuk a többieket. Tanácsot adva a sérelmeinkre, hogy álljunk bosszút. Kertvárosba értünk. A fákon ropogós cseresznyék roskadoztak. Dézsmáljuk meg! Kiáltottuk mind a négyen. Kisorsoltuk, ki álljon őrt. Ha jön valaki, nagy tüsszentéssel jelzi. Minden a terv szerint haladt, tele lett a pocak, sőt még a kóterbe is vittünk. A nevelőnek azt hazudtuk, a cseresznyét egy patronálótól kaptuk. Nála van eladó is! Mondtuk, hogy hitelesebbnek tűnjön. Kérte, hozzunk neki is két kilót. Nosza, ismét mentünk. Most nem állítottunk őrt, futottunk is négy felé, mikor egy öregasszony esernyővel hadonászott felénk. Egy másik kertből szereztük be az adagot. Kifizette a nevelő, mi elosztottuk a pénzt. Jövőre ugyanígy, dörzsöltük előre a tenyerünket! Falatoztuk a zsákmányolt cseresznyénket, köpködtük egymásra magokat, nagyokat nevetve, míg valaki be nem nyögte: gyerekek ez a cseresznye mind kukacos!

Ma kapásom volt. A postára igyekeztem, már majdnem célba értem, amikor az általam kinézett parkolóhelyet kitakarta egy bumfordi elektromos szörnyeteg.

A vezetőülésről szinte oldalirányban katapultált egy fiatal lány, és elszáguldott a parkolóautomata irányába. Majd azon túlrohant, és meg sem állt hetedhét határig.

Tátott szájjal lestem a helyzetet, mert ilyet még nem láttam. Kis idő múlva az anyósülés felőli ajtó is kinyílt, és egy ismerős hölgy kászálódott ki belőle. Köszönt, beült a volánhoz és elvillanyozott. Így megszűnt az akadály.

Miután felvettem a levélküldeményt, beindítottam a motort, és a bolt felé vettem az irányt. Sima parkolás. Be az üzletbe, majd ki.

Döbbsen láttam a hatalmas kukásautót az én kocsim mellett. Éppen akkor emelte meg egy ember a műanyag kúpot, amiből csörömpöléssel zúdultak az üvegek az autó rakterébe. Ilyet még nem láttam, gyorsan készítettem is egy fotót. Ezt észrevette a nyak nélküli, napszemüveges dolgozó.

Odakiáltott a sofőrnek iszonyú dühösen:

- Te, ez meg fényképez bennünket, mert nem tud kijárni!
- Kicsoda?- hallottam a sofőr hangját.
- Az a!- üvöltötte eltorzult dzsungelharcos hangon.

Miután elhajtottak, néhány percig el sem mertem indulni.

Örült, hogy 25 év után rátalált a facén a lánykori barátnőjére. Nagy beszélgetésbe kezdtek a régi szép időkről, aztán a nagybetűs életről. Család. Munka. Boldogság? Igen, ő hozzáment feleségül. Fiatalon. Két gyermek született. Elváltak. Félve kérdezte: mi volt a baj? Ivott, bántalmazott, tört-zúzott. Sajnos. Örült szerelem. Amikor az ember se lát, se hall. Így végezheti...

Erre nehéz volt mit mondania. Pedig anno figyelmeztette, vigyázzon, mert ez a srác mindenre képes. Akkor összevesztek ezen. Annyira, hogy elmaradtak a röhögő beszélgetések, a közös bulik, a zenehallgatások.

Bizony, eliramlott az élet. Megharcolt napok, bukdácsolások, gond gond után. Ma már hosszabb a múlt, mint a jövő. Átértékelődnek dolgok. Amin akkor sírtunk, most nevetünk. De igaz ez fordítva is.

Mit tegyen? Elmondja-e, hogy tudta, a szerelme hazug, mert őt is el akarta csábítani, és egy csók után jól pofán vágta, és elkergette. Ez megmaradt az ő titka, hiszen sem sírni, sem nevetni nem tudnának rajta.

Soha nem voltam házibuliban, pedig nagyon vágytam rá. Nem mintha nem hívtak volna. Szóltak nekem a barátaim, hogy menjek, anyám viszont nem engedett el. Mitől féltett, nem tudom elképzelni.

Attól, hogy leitatnak és megerőszakolnak, felnőtt koromban láttam ilyen TV-csatornákon. Beleöntenek valamilyen port vagy fiolából cseppeket a lányok italába, gyorsan megkeverik egy koktélos pálcikával, aminek a végén halványpiros cseresznye virít, és a gyanútlan áldozatok már fel is hörpintik. Utána hamarosan alétan csuklanak össze. A "segítők" ott teremnek, és kihurcolják őket egy sötét színű furgon rakterébe. Pincébe zárják őket megkötözve, szájukat felleckelve.

- De ez film- mondtam volna anyámnak, ha felnőtt lettem volna. Mivel gyerek voltam, vagyis gyereklány, nem mertem volna ezt megtenni, mert két nyakleves lett volna a jutalmam.

Agyprofesszorok arra jutottak, hogy a pszichés betegeken egyszerű gyógymóddal segíthetnek, ha visszaküldik őket az időben, pontosan a bekövetkezett trauma elé. A NASA-val megtalálták az ehhez való szuper titkos cellát. Az eddigi állatkísérletek biztató eredményeket mutattak. A küldetés után az egerek, a kutyák, de még a gorillák is meglepően pozitívan reagáltak az ellenük való ismételt bántalmazásokra. A problémamegoldó képességük 200 %-át is meghaladták. Kiegyensúlyozottak maradtak minden bajt követően.

Az első emberi páciens egy 40 éves férfira esett. Ő rendelkezett a legjobb intelligenciahányadossal. Annyi traumát szenvedett el élete során, hogy a küldetésére többször is bevethető lett. A páciens is leküldték abba a bizonyos szuper titkos cellába. Napokig ott várták, mikor tér vissza. De hiába, ő ott maradt. Találgatták, milyen hiba történhetett? Osztottak-szoroztak. Végül arra jutottak, hogy az eddig alkalmazott hosszútávú gyógyszeres kezelés és az intelligenciaszint nem lehetett egymással szinkronban.

Az öregember visszahányta a tejet a pohárba, és felébredt. Reggel lefeküdt, és mély álomba szenderült.

A gyógyszereit visszacsomagolta a buborékos fóliába, és elvitte a gyógyszertárba, a kapott pénzt visszaadta a pénztárosnak.

Hazafele kijött a kocsmából, és lezárta a sörét, megjöttében a pultra tette.

Kiment a boltból, de utána elvette a bevásárlókosarat.

Hazafele, félúttól már előrefelé hátrált.

A garázs ajtaját kinyitotta, és gyorsan kiszaladt a házból.

A kabátja gombját letépte, a felöltőt leakasztotta a fogasról.

Bezárta a hűtőt, és nem vacsorázott.

Miután jóllakott, elzárta a televíziót, és csukott szájjal ásított.

Betette a húslevesbe a répákat, és visszahúzta a héjukat.

A krumplikkal és kolbásszal sem tette ugyanezt.

A szappant becsomagolta, és kivette a szekrényből. Arcára ragasztotta a lehullt borostát.

Felkelt az ágyból, és örökre elaludt.

A nyolcvanas években történt. A vonaton alig volt más utas, leültem, vártam, hogy a fagyos végtagjaim felmelegedjenek. A sötét ablakon nézelődtem. Közben egy ürge leült velem szembe. Még jó, hogy nem mellém ült, nehogy molesztáljon. Azt sem tudtam, merre nézzek. Aztán felállt, levette a kabátját. Igazított a nadrágján, úgy, mint aki gatyába rázza magát. Fúj, undorító. Reméltem nem fog átváltani mutogatósba! A zsebében kotorászott. Vagy csak viszketett valamije...

-Hová ilyen későn, kisleány? – dörmögött rám.

Mi köze hozzá? Persze hallgattam. Erre erélyesebben hangnemre váltott.

-Válaszoljon, nyomozó vagyok!

Magyarázkodtam, hogy az intézetbe megyek karácsonyi szünetre. Milyen intézet, mért ilyen későn? Faggatott. Én csakis az igazat... Nem hitt nekem. Leszálltunk a vonatról és jött velem. Fiatalkorú nem csatangolhat egyedül éjjel az utcán. A parkon átvezető ösvénynél citerázott a lábam. Megbotlottam, ő megfogott, kirázott a hideg, szabadultam a szorításából. Mi van akkor, ha ez a tag nem nyomozó, hanem szoknyapecér? Baktattunk a sötét éjszakában.

Mikor Piszé bekerült álmai munkahelyére, csuda boldog lett. Riszálta magát, tekerődzött otthonában óriási örömeiben. Mivel apró ejtőernyőt szereltek a hátára, könnyedén landolt, azon a szép őszi napon a kapuban.

Eleinte csendesen viselkedett, ez pár napig kitartott. Felmérte az erőviszonyokat, felismerte a ranglétra fokain elmélyülten üldögélő kollégákat.

Miután leszűrte a konzekvenciát, szabadon engedte az agarait. Elvárta a mindennek feletti segítséget, magától roppant keveset mozgott, kivéve a fenékriszálást. Azt magas fokon művelte. Kimondott olyan trágár mondatokat, amit az idősebb tagság elképedve hallgatott. Nem mintha ők nem eresztettek volna el egy-egy fűzfán fütyülőt, de álljon meg már a díszpintyraj, nem kívül van a gyertya kanóca.

Történt egyszer, hogy Piszé eltűnt, a kapun még többen látták reggel bejönni, de napközben senki. Haza nem ment, a piros lakkcipője ott álldogált egyedül egész nap. Rejtély övezte a nemlétét.

Néhány nap múlva a fügebokor alá valaki a friss földkupacba nefelejcsét ültetett.

Mi lett volna, ha...? Jaj, hányszor halljuk! Gyermekkoromban sokszor eljátszottam a gondolattal. Főképp éjjel jutott eszembe, ha nem jött álom a szememre. Annyi mi lett volna, ha... sorakozott egymás után, hogyha azt mind leírnám, mindenki csak sajnálkozna, hogy jaj, szegény kislány, sokkal többet érdemelne, mint ami kijutott neki! Na, épp ezt nem akartam. A legbiztosabb, ha az ember meg tud szabadulni a saját önsajnálátától. A mi lett volna, ha...? egy feltételes mondat. Csak abban az esetben kerül pont a végére, ha ismét abban a helyzetben, nem tesszük fel ezt a kérdést, hanem úgy cselekszünk, ahogy előzőleg nem cselekedtünk. Igaz, csak akkor, ha az a dolog rajtunk áll vagy bukik. A többi esetben pedig fogadjuk el azt, ami van, mert felesleges azon rágódni, ami nincs, csak lehetett volna. Fogadjuk el, ami nem olyan, hanem amolyan, mert lehetetlen megváltoztatni. Az élet attól csodálatos, kinek milyen lapot oszt vagy nem oszt. Hajrá!

Zoli apja rettenetesen büszke lett volna a fiára, ha megtanult volna síelni. Zolit azonban nem érdekelte a sport. Annál inkább foglalkoztatta a szomszéd kislány hófehér bőre, smaragdszín szeme, skarlátvörös haja.

Annyira szeretett volna vele játszani, hogy minden reggel a nappal kelt, nehogy lemaradjon Veronikáról, aki mindig azonos időben indult az iskolába. Aprókat szökkent, akár az őzgida a harmatos réten, farkocs tartotta össze rakoncátlan fürtjeit.

Veronika hazafele is éppen olyan vidáman szökdécselt, ahogy reggelente. Ugyanazon az útvonalon haladt, azzal a kivétellel, hogy mindig a játszótér felé került.

Zoli messziről követte. A lány általában hintázott, danolászott, nevetett egymagában. Miután kiugrott a hintából és hazaszaladt, Zoli beleült a megüresedett hintába, hogy még egy kicsit vele lehessen.

A város peremén, ahol még a legyek sem laknak jól, és a verebek még csak morzsát sem találnak, három viskóban élt három család. Mindegyiknek volt gyermeke, összesen hat óvodás fiú, három nagyobb lány, 10 évesek. Erzsi, Maris és Julcsa. Húsvét közeledtével a reklámokban mutatott édességekre csorgott a nyáluk. Kifundálták, hogy beöltöznek fiúnak, és locsolkodni mennek. Ez mégsem lopás, ők azt nem tennék. Így összelocsolkodtak egy nagy táska édességet. Igaz, a felét felfalták, mire hazaértek. A többi együtt eldugták, senki ne lássa. Azon tanakodtak, hogyan osszák el? Erzsi, a jókis lány, a kistesóknak adná, Maris, a rosszcsont, hármuk között osztogna, Julcsa, a csúnyácska, de kedves lány, elakná későbbre. A lányok vitatkoztak. Erzsi: az én ötletem volt! Maris: a fiú ruhákat én szereztem be! Julcsa: a verseket én mondtam! A lányok hajba kaptak. Mire észhez tértek, mindegyik rohant a zsákmányért. Ám annak nyoma veszett! A kisfiúk csendben lapultak...

A Kerékfejű az erezett asztalnál ült, és történetet írt az elmúlt szép napokról, amikor halomra gyilkolta az ellenfeleit. Bajusz akkor csoszogott be a szobába, a fogát piszkálta egy tizenöt centis kés hegyével, közben ízeset köpött a foltos padlóra. Retek a sarokban feküdt, csipás szemét kinyitotta és elbődült:

- Ma kit fogunk kinyírni?

Kerekfejű megvetően nézett rá, majd megszólalt:

- Ha sokat pofázol, téged!

Retek erre félősen összekucorodott, és a fejére rántotta a koszos takarót. Bajusz csendesen szemlélődött, várta az utasításokat, de Kerekfejű koncentrált, ilyenkor nem érdemes zavarni, mert bármelyik pillanatban felugorhat, kirúgja maga alól a széket, és rohanni kezd, csak ő tudja hova. Nekik pedig azonnal követniük kell, hiszen erre tettek néma esküt, valamikor a kezdet kezdetén.